

Erdőmérnök-hallgatók az Európai Erdészeti Tájfutóversenyen

Az idei évben a Balti-tenger litván partszakaszán fekvő Palanga város, illetve a környező erdők adtak otthont az immár 29. alkalommal megrendezésre került Európai Erdészeti Tájfutóversenynek (EFOL – Europäische Forstliche Orientierungslaufmeisterschaften). Az eseményre június 25-29. között került sor, melyen hosszú évek után a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Kara is képviseltette magát Árvay Dénes, Bálint Benedek, Bíró Imre, Dobó Márton, Gyenes Ágoston, Takács András és Tóczik Vendel erdőmérnök-hallgatók, valamint Szász Botond doktoranduszhallgató révén.

Csapatunk egy része a boszniai EFNS-en szerzett friss emlékekkel vágott neki a megmérettetésnek, továbbá többen is részt vettünk már korábban EFOL versenyen, így kevésbé számított újdonságnak ez a rendezvény, annál inkább a helyszín. Ráadásul két, országos viszonylatban is élversenyzőnek számító tájfutót is soraink között tudhattunk, így nagy reményekkel vágtunk neki az 1400 km-es útnak, amit az érkezés napján egy tengerparti edzéssel vezetünk le, ahol többek között a saját bőrünkön tapasztalhattuk meg, hogy a 16 fokok tengervíz nem is annyira hideg.

Az EFOL-ra jellemző módon igen sűrű volt a program, a verseny már hétfőn (érkezésünk másnapján) megkezdődött a sprintversennyel, amely a városi botanikus kertben indult, majd az útvonal ezt elhagyva a helyi üdülőtelepen keresztül a városi sportcentrumhoz vezetett.

A 3,5 kilométeres távon 20 ellenőrzőpontot kellett érinteniük a versenyzőknek, melyen egyértelműen a magyar tájfutók domináltak: a *dobogó első és második fokára is egy-egy bonfittársunk állhatott fel*, utóbbira ráadásul egyetemünk versenyzője, Benedek. Ugyanezen a távon, de a 20 év alattiak kategóriájában Vendel révén egy aranyérem is jutott a csapatnak. Botond a 11. helyen végzett holtversenyben egy lengyel versenytárral, őt követte Imre a 17. helyen, majd fej-fej mellett András, Dénes, illetve Márton a 20-22. helyeken, tőlük nem sokkal lemaradva pedig Ágoston futott be a 25. helyen.

Nem sokkal a verseny után került lebonyolításra a megnyitó ünnepség, majd az eredményhirdetés, ahol a magyar díjazottak hatalmas tapsvihár közepette vehették át érmeiket.

A második versenynapon a *szomszédos Lettországbán*, ezen belül is a Pape-erdőben került lebonyolításra az előzetes beharangozás alapján középtávú, a későbbi győztes idő alapján inkább normáltávú szám.

A jórészt erdeifenyővel borított terep igencsak részletgazdagnak számított a kisebb-nagyobb homokdűnékkel, jelentős kiterjedésű áfonyaszőnyeggel, kisebb bozótos foltokkal, illetve (szerencsénkre) időszakosan kiszáradt lápokkal, illetve (szerencsénkre) időszakosan kiszáradt lápokkal. A nehéz terepet tetézte a szúnyog- és bögölyraj, amely minden versenyzőnek hivatalból járt a rajt után, és arra készítette, hogy folyamatosan mozgásban legyünk. A később induló versenyzők ráadásul egy kiadós záport is a nyakukba kaptak, habár a füledt melegben ez inkább segítőleg hatott.

A 20 év alattiaknál ezúttal is *Vendel állhatott fel a dobogó legfelső fokára*, megszerezve ezzel az egyetemi csapat 3. érmét is. Az elit kategóriában Benedek az 5. helyen futott be, Botond a 16. helyet szerezte meg, majd érkezett egy újabb fej-fej mellett trió, Imre, Márton, illetve Ágoston sorrendben a 19-21. helyen,

őket követte András a 23. helyen. Dénest utolérte a balszerencse, a táv felénél kiment a bokája, amely után ugyan megpróbálta folytatni, de végül (teljesen érthető módon) feladta a versenyt. A fásztó versenynap estéjén került sor a bankettre.

Ezt követte a pihenőnap, amely egyúttal a szervezett kirándulások napja is volt. Csatatunk a Kur-földnyelv litvániai részét járta be, egy közel 100 km hosszan futó homokzátonyt, amely sokáig vándordűnéből állt, mígnem bő 100 évvel ezelőtt növényzet telepítésével sikerült megkötni a homokot, megelőzve ezzel a homokviharokat, melyek egyenes következménye volt korábban a települések eltemetődése. A természeti örökség mellett egy borostyánkő-múzeumot is meglátogattunk, azonban a programnak itt sajnos vége szakadt a hirtelen érkező heves vihar miatt.

Szokás szerint utolsó nap került megrendezésre a váltóverseny, ahol három fős csapatok mérték össze erejüket. A váltókat a két egyéni verseny eredményei alapján állították össze. *Szita Kristóffal* kiegészülve három váltót tudtunk kiállítani, melyből egyik Dénes sajnálatos sérülése miatt két fős csapattá alakult, így értékelhető időeredményt nem érhetett el. Az Ágoston, Márton, illetve Kristóf részvételével összeállított váltó egy rossz pontfogás miatt sajnos szintén nem ért el értékelhető eredményt, azonban ezekért bőven kárpótolta a csapatot a Benedek, Botond és Vendel által alkotott váltó, akik magabiztos versenyzéssel az *előkelő 3. helyen futottak be*, kiegészítve ezzel az éremgyűjteményünket a még hiányzó bronzal.

A csapat összetartása és összeszokottsága talán ezen a versenynapon mutatkozott meg a legjobban: mind a rajtnál, mind pedig az átfutópontnál és a befutón is versenyzőink biztosították a hangulatot egymás hangos biztatásával, amely ráadásul értékes másodperceket is jelentett.

Összességében elmondhatjuk, hogy ez a közel egyhetes program mind szakmailag, mind pedig a sport tekintetében új tapasztalatokkal gazdagított minket, emellett pedig két új országot is felfedezhettünk.

Köszönjük az Országos Erdészeti Egyesületnek, az OEE Erdei Sportok Szakosztályának, a Soproni Egyetemennek, a Nyírerdő Zrt.-nek, a Zalaerdő Zrt.-nek, a VERGA Zrt.-nek, a SEFAG Zrt.-nek, illetve mindazoknak, akik anyagi vagy egyéb támogatásukkal hozzájárultak a versenyen való részvételünkhez. Jövőre Lengyelországban folytatjuk!

Szerző: Szász Botond/SoE EMK

Fotó: SoE EMK